

Maja Vidmar

Sezonske pesmi

Uho v vodi

Mali predpotopni delfin
je kot vidra
iz velikih sanj
priplaval k mojemu ušesu,
se ga dotaknil s kljunom
in z nepremičnim nasmehom
izginil v snov
oceana.

Po tem poljubu
moram, zgrožena,
slišati v skriti sluh
veselega kljunaša.

I

III

Zimska

Meč leži
v plitvini,
s plosko konico
v vodi peska,
z ročajem,
rahlo lebdečim,
v vodi mulja.
Včasih zablisne,
ko plivka proti
mrzlemu bregu.
Junaki hitijo,
le otrokom se zdi,
da je nekaj v vodi.

II

VI

Pomlad

Še nikoli jih ni
tako vleklo
na obalo.
Zanosne prinašajo
sveže perilo in ga
polagajo na
odprte lokvanje,
pod noge tistih,
ki so prvič shodile
po vodi.
Nekatere trdijo,
da je vzcvetelo
veliko utopljeno srce.

III

Zadnje poletje

Voda se ni shladila niti
ponoči, ko so prihajali
še zadnji junaki.
Težko je razložiti
ta zvok, toda počasi so
razrezali vse otroke,
čprav jih je bilo
toliko, da so si iz
lask in prstkov pletli
mehke splave. Proti jutru
se je zdelo, da se objemajo,
a so si le mlada srca
izdirali v vroči mulj.

IV

Jesenska

Jezero je prejelo
svojo pravo
podobo.
Vse je tu, a ničesar,
kar bi lahko videli
z bolnimi očmi.
Če bi ne bilo vseeno,
bi lahko občudovali
prvotni drget meglic.
Na splavu se nekaj
stark
uči brati,
po spominu.

Idila

Ni slučaj, da sva se
z otrokoma znašla
v dvigalu. Tudi ko
sem bila majhna,
je bilo najlepše v
avtomobilu, kjer
smo si bili vsi na
dosegu roke. Kabina
je hrsknila kakor
sveža napolitanka,
otrokoma sva rekla,
dobro je, dobro je,
in res ni bolelo.
V predhipu sem
bila hvaležna za
izkušnjo.

Čas

Z nadzorovanim dihanjem
in izsrediščenim pogledom
nepremično strmim
v tekočo vodo tvojih kretenj,
da bi zagledala, kje
me pravzaprav boli
svetla češnja tvojega očesa,
odprto nebo tvojega vriska,
čas, nevzdržno podarjen
ob tebi.